

MONTSE COLOMÉ

Hola, finalment he aconseguit que aquest aparell funcioni, m'ha costat una mica i bé... em fa una certa il·lusió fer-vos aquesta explicació amb cassette perquè no he fet mai res així, sempre escric, però, en aquest cas, com que una de les premisses de les nits salvatges és... fer alguna cosa, fer una proposta sobre alguna cosa que et passi pel cap que no tingui res a veure amb la dansa, que és el que he estat fent sempre, doncs això d'explicar-vos també amb un enregistrament, també és una novetat per a mi i em fa certa trempera, la veritat, fer-ho... A més a més, també tinc moltes coses escrites, potser també us ho passo per escrit, però no tinc ordenador, per tant haureu de fer igualment, tant per l'escrit com per la gravació, una transcripció. Llavors... bé, començo.

Més o menys m'he ordenat abans d'explicar-vos però podria ser que em fes una mica de lio, si un cas si em faig una mica d'embolic, paro i torno a començar... bé...ja veurem.

La proposta me la va fer l'Oscar per part de La Porta, a l'estiu i, com sempre que et fan una proposta, hi ha una part que et fa il·lusió i una part de por, de dubtes, no?. A més a més sempre..., no sé, això de la creació és una cosa ben curiosa perquè... yo sempre tinc una certa facilitat a enrotllar-me, sobre tot a casa meva amb el jardí, amb les plantes, amb el menjar, m'agrada molt dibuixar, però a la meva manera, no en tinc ni idea d'una manera així ortodoxa,... i la dansa, com que sempre o la majoria de les vegades he fet servir la creació coreogràfica al servei de la creació d'un altre (sempre o quasi sempre, ara quasi bé ja no m'en recordo, he fet alguna cosa pel meu compte, naturalment, però fa bastants anys que no ho faig, si no que treballo per encàrrec), en certa manera això també ho és un encàrrec però en aquest cas el signaré jo i seré l'única responsable o irresponsable, no?. Llavors sempre, això que us deia, que jo em considero una persona creativa – m'hi considero – el que passa que quan et diuen que has de fer algo, alguna cosa en concret o _ que t'agradaria... el ventall...se t'acudeixen tantes coses i sempre hi ha la por aquesta de "*és interessant això que vols dir?*", "*l'hi interessarà a algú?*"....

el fet de que de vegades et demanen que escriguis el que vols fer a mi em talla molt el rollo, perquè m'agrada molt més presentar una idea, una coreografia i deixar que la gent s'imagini el que vulgui. Això de que sempre hakis de justificar les teves idees, que les hakis d'explicar, que hakis de fer una sinópsi, això sempre m'ha empenyat i m'ha molestat una mica, no sé el perquè, potser perquè no hi estic acostumada. Potser perquè hi ha d'altres que ho fan per mi, pel fet aquest de treballar per encàrrec.

Bé, vaja, que quan l'Oscar m'ho va dir em va fer molta il·lusió per una banda però bé, aquests dubtes que un te: **si el que realment tens ganes de dir l'hi pot interessar o fer disfrutar a algú, o no.**

Això és una primera part. Paro

.....

Segona part.

M'agradaria parlar...això seria com si diguessim, primer va haver-hi aquest dubte, aquesta por i després el fet de dir: no, val, vull fer-ho, tinc ganes de fer-ho, tinc temps per fer-ho i vaig a fer-ho.

M'agradaria parlar sobre el moviment sense codificar. Tenia moltes ganes de, per una part visualitzar-ho amb imatges de video o amb fotografies o amb diapositives, encara no se ben bé com ho faré (jo crec que en video), però m'agradaria doncs parlar de tot el que és moviment sense codi. Això em ve perquè tinc molta experiència amb gent que no balla. He hagut de treballar molt amb actors, he hagut de coreografiar moviments per masses, (per exemple als Jocs Olímpics o esdeveniments que s'han

fet al estadi) i sempre he observat com es balluguen els cossos que no han passat per una educació de moviment. Tots el cossos en general, tant els grossos, com els petits, com els de gent gran, com els de més grans, com els de joves...es balluguen de per si. Trobo que tothom te la necessitat de ballugar-se. Desde que anixes, els nens petits quan comencen a fer una passa rera l'altra és la seva primera gran satisfacció, jo crec...

A partir d'aquesta idea vaig començar a recordar tots uns moviments que fem sense pensar que crec que estan al limit del que podria ser dansar. Aquí esta una mica la meva pregunta, el meu dilema: "que és i que no és dansa?".

Aquesta pregunta no la contestaré, sino que la deixaré a l' aire i totes aquestes imatges que vull recollir m'agradaria dons que us fessin pensar amb aquest fet.

A partir d'aquí, de començar a el que seria un moviment sense codi, vaig arribar a una conclusió...bé, no és una conclusió. Té que veure amb això que us he explicat, que he fet molta cosa de moviment per masses o he arribat a coreografiar moviments de mobles o d'objectes inanimats. He coreografiat quantitat de coses que estan fora del que és la "normalitat". Coreografiar una dansa d'armaris, o armaris i neveres no és una cosa que m'hagin ensenyat al Institut del Teatre ni enlloc. Has de fer servir la intuïció, i una mica els coneixements que has anat adquirint amb la pràctica, veient a altra gent, comparar i observar...llavors, també hi ha una cosa que s'em barreja, potser perque he treballat molt per format gran, doncs el contrari, el format petit.

Si hagués de titular aquest treball m'agradaria titular-lo **ALLÓ QUE ÉS GRAN I ALLÓ QUE ÉS PETIT.**

Aquesta seria la part final, allà on he arribat, he arribat a això, a voler parlar de "**alló gran**" i d' "**alló petit**".

* A la cinta després sona un tango

MOVIMENT SENSE CODIFICAR

La gent – Com es mouem tots:	grans + grans joves petits
------------------------------	-------------------------------------

Caminar, saltar, jugar

Un futbolista

Un bateria

Un pianista

L'erecció d'una polla

Homes Dones		llegint el diari	→	el fet de passar pàgines el cos s'interessa per la noticia
----------------	--	------------------	---	---

Homes | discutint → el cos s'escalfa → pujada de l'adrenalina
Dones

Un home pelut – el pel com alegria → l'avia deia: *“Allà on hi ha pel
hi ha alegria”*

El pel: sensualitat a frec de pell → Bufar una esquena peluda

Saltar a la piscina,
sumergir-se,
el salt com a explosió.

Treballar al jardí – Recollir fulles, passar el rasclet.

De tots aquests moviments vaig anar a passar a alló petit

ALLÓ QUE ÉS GRAN I ALLÓ QUE ÉS PETIT

Sempre hi sóc entre aquests dos móns.
Del moviment codificat vaig anar a parar aquí.
M'agrada el que és petit, m'agrada poguer concentrar-ho tot
en el gest d'un dit. Tenir tot el que necessito per viure a dins d'una capsa. Jo sóc
petita.

Coses petites per fer l'instal·lació

Gra de sorra
Gra d'arròs
Llentia
Botó
Formiga
Pedreta
Soja
Sigró
Lentilla

Accionar el cos cap a gestos petits

TALLAR TOT FINS QUE QUEDI AIXI DE PETIT.....

Tallar verdures
Treure una punxa
Cosir un botó

Per fer això gairebé parar el temps
Pensaré en coses que avui en dia ja no es fan massa

Desde **EL QUE ÉS GRAN** com veiem **EL QUE ÉS PETIT**

El mostrari de coses petites el col·locaré a terra
Per veure-ho com si anessis amb avió.
Seran paissatges de colors.

Bin Laden i el món.
Un personatge bellugant moltes coses

ALLÓ QUE ÉS GRAN I ALLÓ QUE ÉS PETIT

alló gran és petit o és petit alló gran